

[Finansministeren]

gjorde, og det gør vi da også – til 1984, 1985 og 1986, vil de underskudstal, vi står med for 1982 og 1983, være vokset til endnu større tal, medmindre vi meget hurtigt bremser op.

Det er denne dobbelte klemme, vi er anbragt i, og det er jo også den klemme, som fører til, at ledighedskønnene ser så mørke ud. Det er derfor, vi meget åbent har sagt allerede ved vores tiltræden, at selv om man overhovedet ikke foretog sig noget som helst, måtte man forudse en stigning i ledigheden fra 1982 til 1983, og der er i dag ikke baggrund for at ændre dette opadgående skøn. Vi må forudse, at ledigheden i 1983 vil være steget fra de nuværende 260.000 til 285.000. Jeg skal senere vende tilbage til det tal og et par andre ting, fordi hr. Camre gjorde en meget mystisk bemærkning om nogle af de uheldige udviklinger, vi ser i denne vinter. Nu kan hr. Camre så sidde spændt og vente på, hvad jeg vil sige, for det varer lidt, inden jeg når frem til det.

Men det er klart, at når vi er stillet i en sådan vanskelig situation, har regeringen måttet prioritere de opgaver, der ligger foran os, og vi har valgt at sige, at hovedopgaven nu må være at tilvejebringe de reelle forudsætninger for en ny opgang så hurtigt som muligt. Det er det, der er kernen i den økonomiske politik, vi har lagt frem, og som et flertal i folketinget i øjeblikket er i færd med at gennemføre.

Vi har ikke følt os fristet af kortsigtede foranstaltninger, vi har ikke haft tillid til, at de kunne holde ret længe, vi har heller ikke følt os fristet til at lave kosmetiske operationer. Vi har derimod ment, at nu er vi nået til et punkt, hvor det er nødvendigt at gennemføre mere grundlæggende ændringer. De tre hovedopgaver, vi har stillet os, kender tinget jo, men jeg skal da gerne gøre et par bemærkninger om hver af dem endnu en gang.

For det første ønsker vi gennem de beslutninger, der blev truffet den 16. oktober, at lægge grunden til en meget, meget afdæmpet indkomstudvikling. Jeg synes, det var helt rigtigt, hvad hr. Bilgrav-Nielsen fra denne talerstol understregede, at jo mere afdæmpet den er, jo mere får vi styr på konkurrenceevnen, og jo bedre er muligheden for at styrke beskæftigelsen i de kommende år.

Men det er klart, at det ikke er en opgave, folketinget kan løse alene. Det er også en opgave, der forudsætter arbejdsmarkedets

medvirken og dets forståelse. Som jeg sagde forleden dag, er det i virkeligheden den mest beskæftigelsesfremmende politik, der overhovedet kan føres i den nuværende situation, og derfor er der grund til at appellere til arbejdsmarkedets parter om seriøst at arbejde for at nå frem til overenskomster på højest det niveau, som regeringen har anbefalet.

Den anden vigtige opgave, vi har taget fat på – og det er den, som vi er ved at få klaret første fase af i dag – er en sanering af statsfinanserne, en nedbringelse af det meget store underskud, og det nedbringes jo nu til omkring 69 mia kr. Det svarer i øvrigt præcis til det mål, regeringen stillede sig og oplyste over for folketinget den 6. og 7. oktober, da vi lagde vores ændringsforslag frem.

Det er klart, at der er flere gode grunde til, at vi skal tage fat på den opgave. For det første er det ved at være i sidste øjeblik, fordi rentebyrden nu vokser så eksplosivt, at inden vi ser os om, vil vi være fremme i en situation, hvor det måske simpelt hen ikke vil være muligt uden meget drastiske forandringer i vores samfund at opfylde de forpligtelser, staten påtager sig ved sin store låntagning.

I den forstand har hr. Erhard Jakobsen jo fuldkommen ret, når han siger, at nu er der sket det for første gang i mange år, at underskuddet på statsfinanserne for alvor er blevet faretruende, og vi kan ikke længere skubbe det fra os.

Der er også en anden god begrundelse for at tage fat på underskuddet, og det er en af forudsætningerne for, at vi kan få et lavere renteniveau; en af forudsætningerne er, at staten ikke går ud og belaster kapitalmarkedet med stadig større mængder af gældsbeviser og statsobligationer.

Et andet led i denne bestræbelse på at nedsætte renten er regeringens ønske om at føre en inflationsbekæmpende politik og at mane ethvert rygte om kronenedskrivninger i jorden. Det tror jeg man kan sige er lykkedes. Jeg iagttog i går eller i forgårs, at en af vismændene endnu en gang gav udtryk for sit syn på hele det spørgsmål. Jeg konstaterede til min store glæde, at det overhovedet ikke vakte nogen opmærksomhed i offentligheden. Det synes jeg er en rolig og udmærket udvikling, vi her kan iagttage. Jeg vil endda sige, at det er en meget viis reaktion, i hvert fald fra offentlighedens side.